

ifølge Lovens Præsumption maa betragtes som eget. Naar man ved en anden Slutning vil sige, at dem, som udbrede Andres Meninger, er der tilfaldt Straffrihed, saa selv om det er Tilfældet, siger jeg, at der træffe vi i alt Fald paa et af de Punkter, som ligge fjernt fra Presselovens egentlige Kjerne, det hører til de mere accessoriske Ting i Presseloven, og det er ikke det, som er dens egentlige Opgave at beskæftige sig med, og hvorfor den egentlig og nærmest har givet Regler, men man har aldrig tænkt sig Andet, end at man jo kunde forandre det, hvor Omstændighederne have medført Grund dertil, uden at man har følt sig forpligtet til at tage hele Presseloven op til sammenhængende fornyet Drøftelse. Det har man gjort ved Straffeloven, saaledes som jeg tillod mig allerede forrige Gang at bemærke, idet man jo med Hensyn til Ufbildninger, som ogsaa falde ind under Presseloven, har udtalt, at det at udbrede usædelige Billeder medfører Ansvar. Dernæst vil jeg sige, at det ikke er sikkert, at ikke Straffeloven, saaledes som den nu er, ogsaa rammer den, som udbreder utugtige Skrifter — det er et aabent Spørgsmaal, Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved anden Behandling, tilsigter at slaa det fast og hæve udover al Tvivl og Usikkerhed. Dernæst har selve Henvendelsen heller ikke ment, at man skulde lade være af dette Hensyn at gjøre dette Tillæg til Presseloven. I den Slutningsredaktion, som selve Henvendelsen foreslaar, er der en Bestemmelse om, hvorledes man skulde ramme den, som udbreder utugtige Skrifter, en Bestemmelse, som i alt Fald ligger udenfor Presseloven, saaledes som den nu er. Man opfordres til at gjøre denne Forandring, hvis det er en Forandring i Presseloven; det ligger ogsaa meget nær. Jeg mener, det er et urimeligt Standpunkt, hvorpaa Samsundet stiller sig eller vilde stille sig, hvis det paa den ene Side vilde sige: Vi vilde ikke taale saadanne Skrifter i Samsundet, de ere os til Forargelse, de udsaa en ond Sæd, de besmitte mange Ubesøftedes Tankegang. Det er ikke sømmeligt, ikke anstændigt, det er uværdigt for et civiliseret Samsund at bringe dem i Handelen paa den ene eller den anden Maade. Naar Samsundet siger saaledes, er det en ganske urimelig Tanke, at det paa den anden Side skulde sige: Vi lade os nøie med at værgе os overfor den, som første Gang offentliggjør det, men vi give frie Hænder til Enhver til Udbredelse deraf. Saa er det ikke Hensyn til Nødvendigheden, saa taaler Samsundet Udbredelsen, som det siger; det ikke vil taale, idet det indskrænker

sig til at sætte Straf for den, der offentliggjør Skriftet. Samsundet naaer ikke sit Niemed ved at stille sig paa et saadant Standpunkt. Er der nogen Berettigelse for det Standpunkt, som Samsundet indtager, ved at give disse Bestemmelser, kan Bestemmelsen fornuftigvis ikke indskrænkes til den, som offentliggjør saadanne Skrifter, men maa ogsaa udtrækkes til den, der videre udbreder, hvad Andre have offentliggjort. Det er det Standpunkt, som det synes mig nødvendigt, at Samsundet maa indtage, og som gjør, at det ikke kan give en Undtagelsesstilling, en privilegeret Stilling, til visse Boghandlere, Sortimentboghandlere, som der nærmest er Tale om her i Henvendelsen, og som ogsaa er dem, som det Endringsforslag, der er stillet af 8 ærede Medlemmer, har for sig. Det kan fornuftigvis ikke være naturligt for Samsundet at sige til en vis Klasse af Medborgere: I have Lov til at gjøre det frit, som vi ellers ikke kunne skal gjøres, ikke ville have skal gjøres, eller endog at ville sige til en vis Klasse af Medborgere dette: I skulle i Modsatning til andre Medborgere i mange andre Forhold have den Begunstigelse, at I i Forveien faae at vide, om dette Skrift falder ind under Straffebestemmelser eller ikke. Den Bedømmelse, som enhver Anden maa anstille paa egen Regning og Risiko, om, hvorvidt Forholdet er strafbart eller ikke, skulle I være fri for. Der skal for Eders Vedkommende gaa forud en Bekjendtgjørelse i Berlingste Tidende eller Lignende, for at I kunne se, hvad I skulle vogte Eder for. Det gjør man ikke paa andre Omraader, og den Sammenligning ligger der nær at se, hvad Straffeloven bestemmer om den, som udbreder giftige Varer eller andre farlige Stoffer, hvor den udtrykkelig rammer lige haardt baade den, der bringer Saadant til Forhandling, og ganske paa lignende Maade den, der falholder det. Ganske paa samme Maade er det med den, der bringer denne Usædelighedsgift frem her, og med den, der udbreder den videre, det er lige godt i Samsundets Dine, og den Ene har ikke mere end den Anden noget særligt Krav paa en privilegeret Stilling overfor den. Blikt, som Lovgivningen maa forlange overholdt, hvis den da overhovedet vil gjøre Noget paa dette Omraade. Saa siges der i Henvendelsen, at det vil gjøre Sortimentboghandlernes Stilling aldeles umulig og uoverkommelig, da det vilde volde dem en stor Mæske af Vanskeligheder at gjøre sig bekjendt med Indholdet af ethvert udkommende Skrift. Jeg vil sige, at hvis det er rigtigt, saa maa den danske Literatur være in-